

ÁLLJATOK TALPRA ÉS ÉLJETEK!

Jeremiás 29,4-7.

Kedves Testvérek!

1.

Kr.e. 597-ben kezdődött Isten népnek babiloni fogsága. Egy olyan mély trauma volt ez a zsidó nép életében, amihez hasonló a mi népünk életében Trianon. A megaláztatás, a tehetetlenség, a harag és a keserűség egyszerre kavargott az elhurcoltak lelkében. De Isten nem felejtette el őket ott a messzi idegenben sem, hanem Jeremiás prófétán keresztül egy olyan vigasztaló és bátorító levelet íratott hozzájuk, amely egészen új irányba akarta terelni gondolkodásukat.

2.

Amikor az embert valamilyen trauma éri, kétféleképpen reagálhatunk: vagy *lázadással*, vagy *beletörődéssel*. Az első velejárója a düh és a harag, az utóbbié az önsajnálát és a keserűség. Mind a két reakció rossz irányba visz, mert rossz válaszokat szül.

Amikor *lázad* az ember, sokszor mást és másokat okol és hibáztat. Vádol embereket, vagy vádolja a körülményeket, amelyek szerencsétlenül közrejátszottak abban, hogy őt az a tragédia érte, ami. De van úgy, hogy saját hibánkból kerülünk abba a helyzetbe, amelyből szívesen szabadulnánk. Isten népe is évszázadokig játszadozott Isten kegyelmével, amikor egyszer csak azt mondta az Úr, hogy „Elég!”, és elküldte Babilont választott eszközét, hogy az végrehajtsa ítéletét.

A másik téves válasz a bajban az, amikor *beletörődünk* a helyzetünkbe, amikor engedjük, hogy a keserűségünk felnövekedjen és minden józanságot nélkülözve, olyan színben láttassa helyzetünket, mintha semmi értelme sem lenne már az életünknek, mintha minden hiábavaló lenne, mintha nem lenne többé tovább. Ebből a keserűségből önsajnálát fakad, az önsajnálatból pedig önfeladás, letargia, depresszió. A Babilonba elhurcoltak is ezt az utat járták be: **Amikor Babilon folyói mellett laktunk, sírtunk, ha a Sionra gondoltunk. Az ott levő fűzfákra akasztottuk hárfáinkat. Mert akik elhurcoltak minket, énekszót követeltek tőlünk, és akik sanyargattak, örömeiket: Énekeljetek nekünk a Sion-énekekből! Hogyan énekelhetnénk éneket az Úrról idegen földön?** ^{Zsolt. 137,1-4.} És ez a „*hogyan énekelhetnénk?*”, azután áthatotta egész életüket, egész gondolkozásukat...

A két traumára adott válaszunk, akár lázadunk, akár beletörődünk a helyzetünkbe, tk. *menekülés*. *Menekülés a valóság elől*, amivel nehéz és kellemetlen szembenézni. Mert könnyebb gyűlölni és hibáztatni másokat, és könnyebb sajnálgatni magunkat, mint belenézni a valóság arcába és feldolgozni azt. A fogságban lévőknek is könnyebb volt a múlton merengeni, visszaálmódni magukat Jeruzsálembe, mintsem szembenézni az elfogadhatatlan jelennel. Könnyebb volt keserűen lemondani az énekről, mint talpra állni, élni, menni tovább abban az új helyzetben, amibe kerültek. De Isten Jeremiás sorain keresztül felrázta őket: *Ne lázadjatok, de ne is sajnáljátok magatokat! Álljatok talpra, és éljete!*

3.

De hogyan is szólt Isten üzenete fogságban élő népének? **Építsetek házakat, és lakjatok**

Álljatok talpra és éljete! | Jeremiás 29,4-7.

bennük! Ültessetek kerteket, és egyétek azok gyümölcsét! Házassodjatok, szülessenek fiatok és leányaitok! Házassítsátok meg fiaitokat, és adjátok férjhez leányaitokat! Szüljenek azok fiúkat és lányokat! Szaporodjatok, és ne fogyjatok! Fáradozzatok annak a városnak békességén, ahová fogságba vitettek benneteket, és imádkozzatok érte az Úrhoz, mert annak békességétől függ a ti békességetek is! – El sem tudjuk képzelni azt, hogyan olvashatták Jeremiás levelét a deportált zsidók. Mennyire mellbevágóak lehettek számukra ezek a mondatok! Isten szavai valósággal berobbanhattak az emberek szívébe! Mi? Hogy? Mit akar Isten?

Ott Babilonban is voltak közöttük próféták, akik szintén Isten szavát hirdették, legalábbis azt állították, akik egészen mást hirdettek népnek! Ezzel csak az volt a baj, azt hirdették, amit azok hallani akartak. *Üzenetük így szólt: a fogság csak egy rossz álom, amelyből hamarosan fel fognak ébredni.* Nem véletlenül figyelmezteti népét Isten így: **Ne engedjétek, hogy rászedjenek benneteket a próféták és a jósök, akik köztetek vannak, és ne hallgassatok az álmodók álmaira! Mert hazugságot prófétálnak nektek az én nevemben; nem küldtem őket - így szól az Úr.** *Jer. 19,8-9. „Álmodók álmai”,* így nevezi Isten azt a hamis és hazug propagandát, amely könnyebb és szebb életet ígért. De Isten a nehezebb utat kínálta, ahol küzdeni kell a mindennapiért, ahol áldozatokat kell hozni és fogcsikorgatva kell megtenni minden egyes lépést. Igen, álmodni könnyebb, mint építeni, ültetni, termelni! Álomvilágban ringatni magunkat könnyebb, mint a valóságban élni, és naponta szembe menni a láthatókkal! Álmodni könnyebb, mint fáradozni és imádkozni azokért, akiket szívéből gyűlöl az ember! De Isten nehezebb utat kínál, amikor azt mondja: *Ne lázadjatok, de ne is sajnáljátok magatokat! Álljatok talpra, és éljete!*

4.

Döbbenetes, hogy Isten úgy vigasztalja népét, hogy közben *gyökeres változásra hívja őket!* Nem pátyolgatja őket szép és kedves szavakkal, hanem megragadja, felrázza és talpra állítja őket! Arra hívja őket, hogy menjenek szembe az érzéseikkel, a gondolataikkal, a vágyaikkal és képzelgéseikkel! Azokkal a hamis, bár tetszetős üzenetekkel is, amit prófétáiktól hallottak! Isten nem megveregeti a vállukat, gyengéden átkarolva elsuttog néhány együtt érző szót, hanem új programot, új célt és értelmet mutat és ad a nyomorúságban!

Isten azt akarja megértetni a népével, hogyha élni akarnak, akkor meg kell tanulniuk másként gondolkodni, élni, járni, érezni, másként álmodni és mást álmodni! Házakat kell építeniük, kerteket kell ültetniük, gyümölcsöt kell termelniük, házassodniuk kell, gyermekeket kell vállalniuk, fáradozniuk kell idegen városokért, imádkozni az ellenségeikért! Mindez egy egészen másfajta hozzáállást jelentett, mint amire ők maguktól képesek lettek volna.

S tulajdonképpen ez nem is mehetett másként, csak úgy, ha a zsidó nép újra visszatál Istenhez, ha újra megtanul bízni és hinni Istenében, ha rááll arra, amit Isten mondott és üzent, ha életprogramja újra az lesz, hogy az Ő akarátát valósítsa meg az életében! De ehhez az kellett, hogy megértsék azt is, hogy a valóság néha sokkal mélyebb igazságokat és összefüggéseket takar, mint azt az ember gondolná.

5.

Amikor baj ér bennünket, akkor álljunk meg és próbáljuk józanul mérlegelni a helyzetünket! Próbáljuk meg Isten előtt megállva és Istennel átgondolni azt!

Álljatok talpra és éljete! | Jeremiás 29,4-7.

Szorult helyzetünkben tegyük fel néhány egyszerű kérdést:

1. *Isten ne tudna arról, ami velem történt? Történhet bármi olyasmi, amiről Neki, Aki mindenható és mindentudó, ne lenne tudomása? Jézus azt mondta: **Nemde két verebecskét meg lehet venni egy kis fillérért, és egy sem esik azok közül a földre a ti Atyátok akarata nélkül. Nektek pedig, még a fejetek hajszálai is számon vannak. Ne féljetek azért, ti sok verebecskénél drágábbak vagytok.*** Mt. 10,29-31. Nincsenek véletlenek ezen a világon, és nem a vakvégzet, vagy a vakszerencse határozza meg életünk útját.
2. *Ha semmi sem történik Isten tudomása nélkül, akkor vajon miért engedte meg Isten, hogy ez történjen velem? Talán azért, mert gonosz? Vagy mert már nem szeret? Vagy így megbüntetni engem? Isten a deportáltak számára is világosság teszi, hogy 70 esztendeig tart a fogság. Azt, hogy békességet és nem pusztulást tervezett, és a fogság után reményteljes lesz a jövő. Azt, hogy ő maga gyűjti össze népét és viszi vissza őket oda, ahonnan elhurcolták őket. Vagyis: Isten nem gonoszságból, nem szeretetlenségből, nem büntetésből és megleckéztetési szándékkal, hanem meghatározott célból és okból tette, engedte meg azt, ami történt velük!*
3. *Így juthatunk el a harmadik kérdésig: **Ha tehát Isten nem gonosz, nem fordult el tőlem, sőt továbbra is szeret engem, és ezért nem büntetni akart, akkor vajon milyen célja és terve van azzal, hogy ebbe a helyzetbe engedett?*** Annyi bizonyos, hogy Isten mindenrel formálni, nevelni, tanítani és megjobbítani akar. Ebben a világban semmi sem történik úgy, hogy annak ne legyen valami magasabb értelme és célja, ami ne illeszkedne valamiképpen Isten hatalmas világkormányzó terveibe. (Igen, igaz ez a mi jelentéktelennek látott életünkre is!) S ha ezt megértjük, akkor értjük meg Pál szavainak mélységét is: **Azt pedig tudjuk, hogy akik Istent szeretik, azoknak minden javukra szolgál, azoknak, akiket elhatározása szerint elhívott.** Róm. 8,28.

6.

A legutóbbi igehirdetést azzal a gondolattal fejeztem be, hogy bármi is történjék velünk, Istent nem veszíthetjük el, mert Isten nem akar bennünket elveszíteni. Most is ugyanebben erősít bennünket az Úr, és abban is, hogy legyünk/kerüljünk bármilyen nehéz helyzetbe ne adjuk meg magunkat sem a tehetetlenségünkből fakadó haragunknak, sem az önsajnálataunknak, hanem inkább igyekezzünk *talpra állni és éljünk!* Isten tisztában van azzal, hogy ez mennyire nehéz, és ezért nem is hagy egyedül bennünket mélységeinkben.

Sőt, bár a mélységeinkben nem látjuk és nem érezzük, de Isten őrzi az életünket, mert *egyetlen hajszál sem eshetik le fejünkről mennyei Atyánk akarata nélkül. Sőt minden dolognak üdvösségünket kell szolgálnia.* **ÁMEN!**